

To in ono.

Naše slike. Nadškof Stablevski. Nedavno umrla Stablevski je bil nadškof na Poznanjskem, kjer bijejo Poljaki krut boj za svoj narodni obstanek s prusko vlado. Stablevski se je odločno zavzel za Poljake v posebnem pastirskem pismu, kjer povdarja, kako neobhodno je potrebno poučevanje krščanskega nauka v materinščini. — Clemenceau in Briand. Clemenceau je ministerski predsednik na Francoskem, Briand pa naučni minister. Obadva sta zagrizena nasprotnika katoliške cerkve in vsake vere sploh, ter zadnji čas izvajata krivične separacijske postave, ki oropajo cerkev njenega premoženja, proglašajo popolno brezpravnost duhovništva v cerkvah in hočejo cerkev popolnoma zaslužniti, da jo potem lažje uničijo. — Kardinal Richard. Kardinal Richard, skoro 90letni starček, je nadškof v Parizu. Ker ni priznal, edin s papežem in vsemi francoskimi škofi, krivične separacijske postave, ga je vlada pregnala iz lastne nadškofijske palače. Nadškof stane sedaj v hiši poslanca Denis Cochina.

Slovensko gledišče.

Najbolj karakteristično za to glediško dobo je bila uprizoritev Hauptmannovega „Potopljenega zvona“. Posrečila se ni posebno. Ljudstvo ne more kar tako, meni nič, tebi nič, obleči črez noč sedemmiljskih škornjev in mahati jo za najgloblji problemi. Občinstvo treba preje temeljito uvesti v „Fausta“ in „Hamleta“, predno se seznani s „Potopljenim zvonom“. Najboljše je igral Danilo; v tej vlogi se lahko kosa z najboljšimi uprizoriteli „Nickelmanna“. Taboraky je topot preveč akcentuiral, Taboraka je bila dobra. Splošno se je čutilo, da igre niso doumeli.

† Andrej Zamejic.

Dne 1. jan. l. l. je v Ljubljani nenadoma umrl ljubljanskega kapitlja stolni dekan g. Andrej Zamejic. — Pokojnik je bil rojen v Horjulu dne 20. nov. 1824 in bil v mašnika posvečen l. 1848. Deloval je potem kot katehet na ljubljanski uršulinski šoli in pozneje na normalki, dokler ni bil l. 1867. imenovan profesorjem pastirstva in pedagogike na bogoslovnem učilišču. L. 1880. je postal stolni kanonik, l. 1899. pa dekan stolnega kapitlja ljubljanskega. — Umrli stolni dekan je mnogo deloval na slovstvenem polju. Od l. 1850., ko je pod naslovom „Nove kuharske bukve“ izdal svoje prvo delo, do zadnjih dni svojega življenja, ko je še sestavil 27. letnik „Dejanja sv. Detinstva“, je bil Zamejic vedno delaven. Izdal je mnogo molitvenikov, nekatere skupno z L. Jeranom, urejeval je nekaj časa „Danico“, bil med sotrudniki, ki so predstavljali sv. pismo ter sam poslovenil nekatere svetopisemske knjige, izdal nekaj del katehitične in dušno-pastirske vsebine ter bil sotrudnik pri „Cerkvenem govorniku“.

Pokojni Andrej Zamejic je bil duhovnik brezmadežnega življenja, plemenitega značaja ter milosrčen prijatelj za vsacega reveža in trpina. Veličastni pogreb, ki ga je vodil bivši njegov učenec, prevzvišeni knezoškof ljubljanski dr. Ant. Bonaventura Jeglič, je pričal o visokem spoštovanju, ki ga je užival pokojnik med vsemi sloji ljubljanskega prebivalstva.

K. Č.

Julian Klaczko.

Poljski pisatelj in politik Julian Klaczko je pred kratkem umrl v Krakovu. Najlepša dela Klaczka so pisana v tujih jezikih, ali to njih vrednosti ne zmanjšuje. Klaczko je bil izreden mož; njegova smrt je velika izguba za poljski narod. — Klaczko se je porodil iz židovske družine v Vilnu (1827) in je že v zgodnji mladosti kazal svojo pesniško nadarjenost. Izpočetka je prevajal poljske pesmi na judovski jezik. Kot 13letni deček je objavil v listu „Linksmine“ nekoliko poljskih sonetov. L. 1842. je izdal na Lipskem zbirko judovskih pesmi. Ko je študiral v Heidelbergu, začel je na prigovarjanje znane učenjaka Gervinusa pisati tudi v prozi razne razprave za „Deutsche Zeitung“. V burnem l. 1848. je bil Klaczko na Poznanjskem in se je vneto udeleževal političnega življenja. L. 1849. je šel v Pariz in se je posvetil književnosti ter pisal

† ANDREJ ZAMEJIC

v francoskem, nemškem in poljskem jeziku. V „Revue des deux mondes“ je objavil med drugim važno razpravo „La poésie polonaise au XIX s. et le poète anonyme“ (1862), s katero je seznanil Evropo s poljsko romantiko. Od l. 1858.—1860. je urejeval „Wiadomosci Polskie“, kjer je priobčil veliko svojih razprav. Pozneje je izdal korespondenco Mickiewiczovo in „Etudes de Diplomatie Contemporaine“. Preselivši se v Galicijo, je bil poslanec deželnega zbora in za časa Beusta svetovalec v ministrstvu za zunanje zadeve. Potem je bival v raznih tujih mestih in v zadnjih letih se je za vedno naselil v Krakovu, kjer je tudi umrl. Razen že omenjenih spisov spisal je Klaczko še: „Livres allemands et slaves — Une annexion d'autrefois, l'union de la Pologne et de Lithuanie — Odstępcy — Etudes sur A. Mickiewicz, la Crimée poétique“ in dr. Na Poljskem je Klaczko postal popularen po spisu „Causeries florentines“, ki ga je Tarnowski prevedel v poljski jezik pod naslovom „Wieczory florenckie“. Spis je mojstrsko delo glede